

L'esperit de donar i donar-se

Quimet Clascà i Martori

He observat que a mesura que anem envellint ens interessem molt menys per lo que hem obtingut i ens preocupem més pel que hem donat o podem donar encara.

M'imagino que aquest fenomen es deu a la revelació que no podem emportar-nos res amb nosaltres, però si podem deixar molt darrera nostre.

També ens donem compte que com a membres de qualsevol institució, sia aquesta la família, l'Església, l'Estat, una organització comercial, la societat en que vivim, el que sia, la contribució més importat que se'ns podrà valorar de la nostra herència, serà la d'haver contribuït amb la nostra generositat d'entrega i donació personal.

Els edificis, equips, terres i diners, tots els béns terrenals manquen de valor per si mateixos. El seu valor brolla de la seva relació amb els sers humans. Aquests i ningú més li donen en aquests béns quelcom de valor que puguin arribar a tenir.

Tots els pares que aprecien ser-ho, desitgen i s'esforcen per educar els seus fills i per a que se superin. Els "leaders" que han invertit les seves vides en construir sia un gran o petit imperi, anhelen desesperadament trobar successors que continuïn amb el procés constructiu i

expansiu per tal d'assolir els objectius pretinguts. Trobar i aportar gent de caràcter i habilitat, donar oportunitat de desenvolupament, ajudar a conquerir el màxim de potencial moral i material, això és el que penso pot ser una aportació d'herència veritablement valuosa.

Tocant aquest tema, vénen als meus pensaments fets reals d'actes de veritable abnegació per donar-se al mateix temps que fets d'un egoisme que fan entristir.

I quan vull parlar d'aquests fets, no em refereixo a fets heroics o fets esfereïdors que passen a la història i actualment al món. No, no és per aquí per on vull anar. Els fets en concret, són actes senzills que moltes vegades passen completament desapercibuts.

Em ve a la memòria un fet que des de fa molts milers d'anys s'està produint en el món i que tothom pot comprovar.

Hi ha dos mars a Palestina. Un, és fresc i amb peixos en el seu si. Els arbres escampen les seves branques sobre d'ell i allarguen les seves arrels assedegades per xuclar la seva aigua saníssima.

Al llarg de les seves voreres juguen i riu els infants. El riu Jordà forma aquest Mar amb aigua brillant que brolla dels tossals i escampa el seu somriure la llum del Sol.

Els homes construeixen les seves cases prop d'ell i els ocells els seus nius, i tota classe de vida és feliç per estar precisament allí.

El riu Jordà, dóna la seva fluïdesa vers al sud a un altre Mar. En aquest no hi ha esparpells de vida ni tan sols les fulles es gronxen, els ocells no hi canten i molt menys se sent el somriure dels infants.

L'aire penja sobre les seves aigües i cap home, animal o au beurà d'elles.

Què determina aquesta poderosa diferència entre aquests dos Mars veïns?

No és el riu Jordà, que aporta la mateixa aigua a ambdós, ni la terra a on jeuen, ni els camps que els envolten. La diferència és la següent:

El Mar de Galilea rep, però no es queda amb les aigües del Jordà. Per cada gota que hi entra, en els seu interior, n'hi ha una altra de generosa que es desprèn d'ell.

El rebre i el donar corren a igual mesura.

L'altre Mar és més astut, garneu atresora gelosament els seus ingressos, no es deixa temptar per cap impuls generós. Cada gota que rep se la guarda.

El Mar de Galilea dóna i viu ...

L'altre Mar no dóna res ... Es diu Mar Mort.

És important ser algú?

Cèsar Alcalà i Jiménez

Tal i com es desenvolupa el nostre tarannà diari és més important ser algú que no pas ningú. La gent està perdent la possibilitat de ser ell mateix. Llitem diàriament per aconseguir ser quelcom més que el nostre veí. No volem ser un "don nadie", doncs ens han programat per ser quelcom més. Vivim dins d'una societat que no accepta persones inútils. Estem tots integrats en una roda que ens permet ser diferents els uns dels altres. L'ésser humà s'ha oblidat de ser ell mateix? S'ha oblidat de viure?

A vegades crec que sí. Sacrifiquem els millors anys de la nostra vida per aconseguir ser algú. Malversem anys i panys per tenir un títol, un cotxe, una casa, un status social reconegut, i malauradament ens oblidem de viure. Déu meu! Ens oblidem que mentre fem tot això seguim vius. No gaudim de la vida. La societat no ens ho permet. Ens nega la possibilitat de gaudir dels petits

moments que el dia ens ofereix: el somriure de la persona estimada, un capvespre, la pluja, el sol, l'aire, la vida en general. Es clar que això només els hi passa a aquells que aspiren a ser els millors. Cal que ens fem una pregunta: no aspirem tots a ser els millors dins de la nostra professió? Suposem que sí, és clar que, si més no, ho intentem.

Totes aquestes circumstàncies comporten un fet: la solitud. L'home viu sol en aquest món. Quasi bé no hi ha diàleg entre l'ésser humà. M'estic referint a un diàleg quotidià, a aquell dels nostres avantpassats. Ens estem allunyant els uns dels altres i això repercuteix en la nostra vida i conducta diària. També en la nostra vida privada. Actualment hi ha molts matrimonis que es separen. Per què? En una societat on la dona treballa i ha de demostrar que val més o igual que qualsevol home, la incomunicació amb la parella està a l'ordre del dia. Tots dos,

com hem dit abans, **aspirem a ser els millors**. En aquest món millor -si és que ho és- no hi ha quasi bé temps per l'amor, per la comunicació, per l'afecte i és clar, tots aquests sentiments s'atrofien. Que difícil és sentir una paraula d'amor! I, és clar, en un món on compte més l'individu sol que la parella, no ens hem d'estranyar que hi hagi tants divorcis. Només espero que amb els anys no pensin: va valdre la pena lluitar tant per estar sol?

Reprement el fil conductor direm que sí, val la pena ser algú. És clar que val la pena! Perquè l'ésser humà és algú. Val la pena gaudir de la vida sense condicions i també hi ha temps per fer-ho tot i de tot. Com va dir un bon amic meu: **la vida és suficientment llarga per gaudir-la i massa curta per plorar-la**. Així doncs, per què no comencem a canviar? Per què no comencem a viure?